

[Westermann.]

Tilladelse til Baadfiskeri deroppe, kan man ikke komme uden om, at Fristelsen til at gaa i Land paa Øer og Holme for at søge Ederfugle og tage Æg og Dun vil mangedobles. Men der maa holdes en vis Justits deroppe af Hensyn til grønlandske Interesser, og derfor vil jeg gerne henlede den højtærede Statsministers Opmærksomhed paa, at saa vidt vides, findes der ikke Bestemmelser for, hvorledes Fiskerfartøjer ved Grønland skal være mærkede, saaledes som det f. Eks. findes i Nordsøkonventionen og for Skibe, som fisker paa Island, nemlig at de skal være behørigt mærkede med Bogstav og Nummer. Under alle Omstændigheder er det givet, at de færøske Skibe, som har fisket i de senere Aar ved Grønland, praktisk talt aldrig har Mærker. Derfor maa der som præventiv Forholdsregel kræves, at Fiskerfartøjerne er reglementeret mærkede i Stævn og Hæk med Bogstav og Nummer, at Stor-sejlet er tydeligt mærket med Bogstav og Nummer, at Dorries og Smaafartøjer hørende til Fiskerfartøjet mærkes med Bogstavet og Nummeret paa det Fartøj, de tilhører, og at Baade, som er udrustet til Fiskeri fra Land, ogsaa er mærkede paa reglementeret Maade. Jeg vil mene, at for at det skulde rigtigt gennemføres, maa der fastsættes Bestemmelser om, at Sysselmændene skal paase, at disse Bestemmelser overholdes inden Udklarering, og stille disse Kravs Opfyldelse som Betingelse for Udstedelse af Sødygtighedsbevis, samt at der fastsættes Bestemmelser om, at Overtrædelser straffes med Bøder, og at der ligeledes fastsættes Bøder for at skjule eller utydeliggøre denne Form for Identifikation, som i øvrigt kræves fra alle andre Nationers Side.

I § 2 staar der, at Statsministeren bemyndiges til efter at have indhentet det grønlandske Landsraads Udtalelse at give forskellige Tilladelser. Herved tilsigtes der altsaa at give en Bemyndigelse til Statsministeren, uanset om Landsraadene i de Udtalelser, der afkræves dem, enstemmig maatte gaa imod de paagældende Tilladelser. Det er en vidtgaaaende Bemyndigelse for Statsministeren. Men jeg er i og for sig ikke betænkelig ved den paa Grund af den Indstilling, som jeg er klar over, at Statsministeren har over for alle grønlandske Forhold, og den Forstaaelse, som Statsministeren har af Grønlandernes særlige Forhold. Jeg tror, at der vil blive handlet med fornøden Skønsomhed, og at disse Tilladelser, i det Øjeblik der kommer en meget stærk Stemning mod dem, vil blive lempet bedst muligt under Hensyntagen til Grønlandernes Interesser.

Den nordlige Havn, der er Tale om skal aabnes — det har jeg allerede nævnt —, maa formentlig blive Nepiset, idet den, baade hvad Grønlanderbeboelse i Omegnen angaar, og hvad angaar Pladser i dens Omraade, der kunde anvendes af Færingerne til at bygge Huse og saa videre, maa siges at være mest velegnet i det Distrikt, her er Tale om. Den Udvidelse, der skal foretages af hele Omraadet, hvor der gives færøske Fiskere Tilladelse til at fiske inden for de yderste Øer, Skær og Holme, nemlig Linien Nord for Arsuk til noget Syd for Agto ved Holsteinsborg, kan der kun gives ubetinget Tilslutning til, idet jeg kun kan se dette som en rimelig Indrømmelse over for de færøske Fiskere, uden at man derved paa nogen Maade gaar de grønlandske Interesser for nær. Derimod vil den næste Bestemmelse, om Fiskeres Ophold og Fiskeri i Skærgaarden indtil Fastlandet, vække nogen Betænkelighed. Der er ganske vist ikke fastsat nøjagtigt, hvor det skal være. Men jeg vil dog gerne henlede Statsministerens Opmærksomhed paa, at dette kan berede nogle Vanskeligheder, og at man vel bør overveje, at der er Steder her, hvor Grænserne mellem Skærgaard og Fjordmundinger er saa udflydende, at man maa være overordentlig forsigtig med at meddele Tilladelse for ikke at gaa Grønlandernes Interesser for nær og for ikke at skabe Mulighed for Skærmydsler mellem Færingerne og Grønlanderne, hvad man for enhver Pris maa undgaa. I de Distrikter, hvor man kan sige, at Skærgaard og Fjordmundinger løber ud i hinanden — jeg skal nævne saadanne Steder som Grædefjordsdistriktet, Farvandet omkring Nordre og Søndre Strømfjord og Kangamiutdistriktet —, maa man, som jeg nævnte, sikre sig, at der ikke opstaar Diskussion mellem Grønlandere og Færing om Ret til at udsætte Redskaber og om eventuel gensidig Beskadigelse af saadanne, hvilket med de Redskaber, der er Tale om, kun kan ske i det Øjeblik, hvor begge anvender Langline. Endelig vil jeg mene, at man ved at give denne Tilladelse maa have Opmærksomheden henvendt paa den Interesse, som Grønlanderne gennem mange Aar har haft i Sælfangsten, idet man dog maa forudsætte, at der er Mulighed for, at den Motorstøj, som færøske Fiskerfartøjer gør inde i Skærgaarden, vil kunne skræmme Sælen væk fra den grønlandske Skærgaard, og selv om Jagten paa Sæler i den sidste halve Snæs Aar ikke har haft samme Betydning som tidligere, spiller Sælens Skind, Kød og Spæk en ikke ubetydelig Rolle i Særdeleshed for den fattige Grønlander. Hvis det